

- Indies records 2001
- Celkový čas 40:03.

Uvaril jsem si masalu a potichu pustil nové CD kvarteta Michal Hromek Consort: Consort Music. Hudba plynula tiše a po prvním poslechu jsem si řekl: "no, tak k caji jsou takové instrumentálky dobré..." Pak se roztocil disk hlasiteji a začaly se dít v místnosti věci.

Začal jsem objevovat, že při pečlivém poslechu se nejen nedá pít čaj, ale napopáté ci desáté ještě ani náhodou nelze odchytil skladby v celé jejich hloubce, formě a smyslu. A to hrají jen čtyři muzikanti... Pane jejda; to asi nebude folk... ale, co to teda bude? Vážná hudba? World music?

Michal Hromek je znám jako kytarový virtuos venující se v zejména keltské kytare. CD Consort Music však jako keltský projekt zas tolik koncipováno není. Objevuje se zde totiž snad pul světa. Tklivé i tancující Skotsko, dvorní Francie, svět islámu, ale i Peru, Mississippi, středověká Francie, Portugalsko a vše se vrací přes Anglii do Irska.

Je to vlastně malá cesta kolem světa, na kterou se vydáte s klasickou-neklasickou kytarou, africkými perkusemi djembe, houslemi nebo violou a přícnou flétnou. Občas se mihne další nástroj, nikoli však hostující muzikant.

Consort Music na vás v žádném případě nezapůsobí jako Michal Hromek ego ..a ti druzí jako nosici vody. Hlavní autor a aranžér, je samozřejmě sice stežejním muzikantem celého projektu, avšak nebojí se dát čas vyniknout i ostatním kolegům. Ostatně slovo "consort" na jakési "odborné partnerství" poukazuje. A také by bylo neprirozené, aby klasická kytara prebila přícnou flétnu, perkuse a violu zároveň. A tak je na první poslech slyšet zejména mistrovský výkon flétnisty Jakuba Klára. Mým osobním favoritem je pak perkusista Daniel Mikolášek, jehož rafinovaný rytmický cit by si měli všichni naši perkusisté vzít za vzor. René Vácha, který strídá violu s houslemi, zustává ponekud zpátky a spíš dotváří plochy, atmosféru skladeb, než že by strhával melodii k sobě.

Consort Music má velice propracované razení. První a druhá skladba jsou protiváhou posledních dvou skladeb, vystupují v nich blízká melodická i rytmická témata. Některé jejich fragmenty se pak různě mihnou i v ostatních, vnitřních skladbách CD. Projekt tak lze přirovnat k symfonické básni, která je však v tomto případě podána pouze kvartetem.

Podobností se standardní vážnou hudbou najdeme na CD více. První, co musí zaujmout každého, jsou nesmírně propracované aranže. Možná, že i proto na CD nevystupují hosté, že by nezapadli a příliš vycnívali. Každý nástroj totiž nyní může hrát jakoukoli ze skladeb i jako svoji sólovou a rozhodně skladba stojí pořád za poslech.

Další podobnost s projekty moderní vážné hudby je živelnost. Považuji za správné, že je při hodně hlasitém stereoposlechu slyšet, kdy se flétnista nadechuje, kdy se kytarista nevejde prsty levé ruky do strun či houslista přitlačí na smytec... Tím dostává skladba větší sílu a autenticitu, než kdyby byla plošně zfiltrována necitlivým masteringem.

Nesilnějších motivů jsem na CD nacházel s každým dalším poslechem více a více. Vždy jsem si říkal: "...hm, tak tohle je také nejlepší pasáž..." Intrada plní funkci predehry, hlasitost poslechu si nastavte až po jejím skončení, neboť skladba až do svého finišu tři minuty sílí - tomu říkám aranžérský oríšek! Druhou zastávkou je Wondering Aloud kde housle hrají party pro dudy, v Acres Wild jsou vynikající perkuse, zajímavý přechod od cembala do Nabuccovsky

monumentálních orientálních melodií v Arabesque, nápadité a decentne nestandardní uchopení tradicionálu El Condor Passa v Los Incas, které jiste poteší každého tradicionalistu romantika. Veselé a milé je zarazení ragtimu The Gringos. Po nem následuje seskupení čtyř úzce svázaných klasičtějších skladeb, pojmenované dohromady nečekaně: Consort Music. První, tklivá (skotská?), otevírá prostor pro Ostinato, které, alespoň ve mně, evokuje starofrancouzská villancella. Kratičké Interlude, jakási přestávka před bouří, je zas spíš v duchu portugalského fádú. A přichází, další z dravých vrcholů CD. Svým nábojem bych ji srovnal s Pavlicovým Měl jsem štěstí aj neštěstí. Po výletu světem se nyní v Reynardine vracíme do Irska, ale mám pocit, že je to s nějakým přestupem v Londýně. Závěrečná The Curragh of Kildare je už ale opravdu v Irsku, takže jsme se nakonec opravdu udělali cestu kolem světa. Trvala nám čtyřicet minut a tři sekundy. Gagarin by záviděl.

Pro folkového fanouška bude poslech CD Consort Music spíše poslechem náročným. Ono je to s námi, Čechy, problém. Žijeme pořád v melodickém romantismu a co nemá jasnou melodii, neuspěje. Smetana, Dvořák... to bychom zvládli, ale kdo vydrží pět hodin Wagnera? Ostatně - které melodie si pamatujete z Mé vlasti? Vsadím se, že motiv Kočka leze dírou moll a ti zdatnější si vzpomenou na hlavní téma Vyšehradu, ale to jen proto, že jim zvoní v uších z ranního rádia. A co část Šárka? Má také melodii? Vzpomene si na ni někdo? Ten, kdo ano, bude z CD Michal Hromek Consort: Consort Music unesen.

Co říci na závěr? Indies Records umí vydat dobrý titul a upevňuje si svoji velice vysokou laťku. Přeji jim hodně zdaru.